

Az ördög hintóján utazó kocsislegény

Hatalmas úr lakta valamikor Szerdahelén' a sárgo kastélyt. Hogy mi, mi se jutott ennek az úrnak az eszibe, egyszer este tíz órakor magáho' parancsúta a kocsisát, s meghagyta neki, hogy azonnal fővisz egy levelet gyalog Pozsonyba, ótán a válasszā röggēre má' vissza is forduljon. Mit tehetett a szegíny kocsis, útnak indút. Ahogy kiírt a falubú', látta ám, hogy az országúton egy hintó közeledik. Mikor a hintó utóérte, a benne ülő úr meglípetétt, s megkérte a legínytű', hogy hová megy ilyen kísőn. A legíny ēre ēmondta, hogy milyen parancsot adott a gazdájó, mire a fekete ruhás úr megcsóvátó a fejit és főkínátó, hogy hát akkor csak ugorjon fő' a kocsis mellé a bakra, mer' há' úk' is Pozsonyba mēnek.

Gyorsan röpíztették a paripák a hintót, mintha nem is rendēslovak lēttek vóna. Egyre fottak a kilométerek, s nemsokára el is írték a vereknyei hidat. Mikor a vízhé' közeléttettek, a hintó utasa megállította a kocsit, s megparancsúta a kocsisnak, hogy itt most má' szálljon le és a hídon mennyen gyalog köröszttű', mer' nékik a vízen köll a hintóvā átusztatni, mivē űket Jancsi (Nepomuki Szent János, a hídnak védőszentje) nem eresztí köröszttül a hídon. De a túsó parton majd megvárják, csak siessen. Űgy is létt. A hintó átusztatott a vízēn, a túsó parton megvárta a legínyt, a' még újra főszát, ótán bevittík Pozsonyba.

Mikor elírtík azt a házot, ahová a legínynek a levelet köllött vinnyi, igēn megköszönte az úrnak az irányábo tanúsított jóságát. Az úr még azt válaszóta něki, hogy ha siet, vissza is visszi, mer' há' ű se' sokat kísik. A legíny ēvitte a levelet, ahová adresszávo vót, s mihelyt megkapta rá a váloszt, visszafelé indút. Alighogy a kapun kilípett, mégín' találkozott a hintóvā'. Az úr megín' főinvitátó és ēvitte egész Szerdahelig. A vereknyei hídná' a hintó megín' megát. A legíny gyalog átsétát, a hintó még átusztatott.

Ahogy a szerdaheli faluvíghé' értek, a legíny megköszönte még egyszer az úr jóindulatát, ammeg a búcsúzásná' meghagyta neki, hogy a gazdájának é' ně felejtse megmondannyi, hogy máskor né' küldje emberit éjnek idejin magábo' ilyen nagy útra, mer' különben rövidesen tisefára kerül. Mihelt a legíny hazáírt, gazdájó nagyon csudákozott,

hogy ilyen gyorsan megfordút. A kocsis ēmondta, hogy milyen szerencséje akadt, és azt is ēmondta, hogy az ismeretlen úr mit izent. Mikor gazdájo ezt meghallotta, igen megijedt, mer' há' az izenetét kűdő úr nem lehetett más, mind maga az ördög. Annyira bántotta a dolog, hogy filelmibe harmadnapra belé is hāt.